

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ι'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 5 ΜΑΡΤΙΟΥ 1932

ΑΡΙΘ. 10

ΤΟ ΑΙΤΙΟΝ ΤΗΣ ΤΥΠΟΚΡΑΤΙΑΣ

“Όσοι ἐξέφρασαν ἀπορίαν ἐπὶ τῷ ἀκούσματι ὅτι καθηγητὴς τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου ἐληροδότησε τὴν περιουσίαν του εἰς τὴν Θεολογικὴν αὐτοῦ Σχολήν, εὗρον τὴν λύσιν τῆς ἐν οἷς ἤκουσαν παρὰ τοῦ ἀγορητοῦ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς καθηγητοῦ κ. Δ. Παππούλια, ὅστις ἀπὸ τοῦ ἐπισήμου πανεπιστημιακοῦ βήματος, ἐπιτελουμένου τοῦ ἐπιστημονικοῦ μνημοσύνου τοῦ ἀειμνήστου εὐεργέτου τοῦ Πανεπιστημίου καθηγητοῦ τῆς Νομικῆς Σχολῆς Μιχαὴλ Λιβαδά, εὐγλώττως ἐξέθηκε τὰ τοῦ βίου του, εἰκόνισε τὴν ἐπιστημονικὴν αὐτοῦ δρασίαν καὶ ἀπεκάλυψε τὸν κόσμον τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν αἰσθημάτων του. Καὶ ἤλθεν ἐπικαίρως ἡ ἀποκάλυψις αὕτη τὸ μὲν διότι ρίπτει φῶς ἐπὶ ἄλλης τινὸς πλευρᾶς τοῦ ζητήματος, τὸ ὁποῖον ἐθίχθη ἐν τῷ κυρίῳ ἄρθρῳ τοῦ προηγουμένου φύλλου τῆς «Ἐκκλησίας», τὸ δὲ διότι συνέπεσε πρὸς μεγάλας καὶ πολυκρότους δίκας ἐν τῷ κακουργιοδικεῖῳ τῶν Ἀθηνῶν, καθ' ἃς πολλάκις παρέχεται ἀφορμὴ νὰ φιλοσοφήσῃ τις ἐπὶ τῆς πολιτικῆς δικονομίας.

“Ὁ αἰδιδμος νομοδιδάσκαλος, εἰδικῶς ἀσχοληθεὶς καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸν ἐπιστημονικὸν βίον περὶ τὴν παρ' ἡμῖν πολιτικὴν δικονομίαν, ἐν τινι τῶν μελετῶν του ἐξετάζων τὴν ἀδιάδραστον ἀνάγκην τῆς καὶ ἐν τῇ πολιτικῇ κοινωνίᾳ ἰδρύσεως τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς πρὸς ἀπονομὴν τοῦ δικαίου, προσδιορίζων δὲ τὸ ὑποκείμενον τῆς πολιτικῆς δικονομίας, ἐπιχειρεῖ νὰ ἀνασκευάσῃ τοὺς μεμφομένους αὐτὴν διὰ τε τὴν ἀσθηρότητα τῶν κανόνων καὶ τὴν περίσσειαν τῶν τύπων.

Τὸ πολὺπλοκον τῆς δικονομίας καὶ ἡ πολυτέλεια τῶν τύπων αὐτῆς, —εἶπεν ὁ ἀγορητὴς— προῆλθε, κατὰ τὸν Λιβαδά, ἀφ' ὅτου, κατὰ τὸν Ὀβίδιον, ὤχρετο μὲν ἡ αἰδὼς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ πίστις, ἀντισηλθον δὲ ἡ ἀπάτη καὶ ὁ δόλος καὶ αἱ ἐνέδραι καὶ ἡ βία καὶ ἡ ἀνόσιος φιλοκτημοσύνη. Ἐὰν ἡ ἀπάτη καὶ ὁ δόλος δὲν ὑπεισέρχοντο εἰς τὰς συναλλαγὰς, ἐὰν οἱ συνήγοροι δὲν διέστρεφον τοὺς νόμους καὶ δὲν ἐπειρῶντο δι' ἰδίων εὐρησιολογιῶν νὰ καταλύσωσι τὴν δύναμιν αὐτῶν, ἐὰν οἱ ἀντίδικοι καὶ οἱ μάρ-

τυρες δὲν ὤμνουν ἐπίορκον τὸν ὄρκον καί, τέλος, ἐὰν πάντες οὗτοι εἶχον ἐν ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν τὸ δίκαιον, οὐ μόνον ἡ δικονομική, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀστική καὶ ἅπανα ἐν γένει ἡ νομοθεσία θὰ ἦτο ἀπλουστερὰ καὶ ὁμαλωτέρα.

Τὰς ἀδυναμίας ταύτας τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας ἀποδίδει ὁ Λιβαδάς, κατὰ τὸν ρήτορα, εἰς τὴν παρ' αὐτῇ ἔλλειψιν τῆς προσηκούσης περὶ τὸ θεῖον εὐσεβείας, ἐνῶ, ἀντιθέτως, ὑπαρχούσης ταύτης, ὁ ὄρκος θεωρεῖται ἱερός καὶ ἀπαράβατος καὶ συμβάλλει εἰς τὴν ταχεῖαν τῶν δικῶν διάκρισιν. Ἐνεκα τούτου, κατὰ τοὺς πρὸ τῆς ἡμετέρας ἐθνικῆς παλιγγενεσίας χρόνους, τῶν συναλλαγῶν ἐρειδομένων ἐπὶ μόνῃ τῆς καλῆς τῶν συναλλασσομένων πίστεως, πᾶσα μετὰ αὐτῶν διαφορὰ ἐγένετο δι' ὄρκου, διότι ὑπάρχοντος παρ' αὐτοῖς ζωηροῦ καὶ ἀκμαίου τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος, ἀντίδικοι καὶ μάρτυρες εὐλαβούμενοι τὸ θεῖον οὐδαμῶς ὤμνουν ἐπίορκον τὸν ὄρκον, ἐνῶ ἐν τῇ συγχρόνῳ ἐποχῇ οὐχὶ σπανίως ἀπαντᾷ τὸ εἰδεχθὲς θέαμα ἀντιδίκων καὶ μαρτύρων προχειρότατα ἐπίορκούντων.

Τὸ αἶμιον τοῦ κακοῦ τούτου τοῦ λυμαινομένου τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν ἰδίως ἐν τοῖς ἐσχάτοις χρόνοις ἀνευρίσκει ὁ Λιβαδάς ἐν τῇ καταπτώσει τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος καὶ ἐν τῇ συμπαρομαρτοῦσῃ ἐκλύσει καὶ διαφθορᾷ τῶν ἠθῶν, ἥκιστα δὲ εὐέλπις περὶ αἰσιωτέρον μέλλοντος τῆς ταλαίνης πατριδος δύναται νὰ εἶνε πᾶς χρηστὸς καὶ φιλόπατρις πολίτης, διότι ἀρθείσης τῆς περὶ τὸ θεῖον εὐσεβείας αἴρεται, κατὰ τὸν Πλούταρχον, τὸ συνεκτικὸν τοῦτο ἀπάσης κοινωνίας καὶ νομοθεσίας ἔρεισμα καὶ βάθρον.

Αἱ ἰδέαι αὐταὶ τοῦ ἀειμνήμου νομοδιδασκάλου φανερώνουσιν ὅποσον θεμελιώδη σημασίαν ἀπέδιδε καθ' ὅλου εἰς τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, πόσον δὲ πολὺτιμον ἐθεώρει τὸν θρησκευτικὸν παράγοντα ἐν τῷ ἔργῳ τῆς δικαιοσύνης ἐκτείνων τὴν ἐπίδρασιν αὐτοῦ μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς ρυθμίσεως τῆς πολιτικῆς δικονομίας. Ἐὰν τῆς τελευταίας σκοπὸς εἶνε ἡ διάγνωσις τῆς ἀληθείας, τὸ μόνον δὲ πρὸς τοῦτο μέσον κατὰ τε τὸ στάδιον τῆς ἀνακρίσεως καὶ κατὰ τὴν ἐπὶ δικαστηρίῳ ἀποδεικτικὴν διαδικασίαν εἶνε ἡ διὰ τοῦ

ὄρκου διασφάλις τῆς ἀληθολογίας τῶν μαρτύρων, πρόδηλον, ὅτι, ἐφ' ὅσον ὁ ὄρκος συνίσταται εἰς τὴν εἰλικρίνην τοῦ Θεοῦ ὡς μάρτυρας τῆς ἀληθολογίας ταύτης, πᾶσα ψευδορκία ἢ ἐπιορκία ἀποτελεῖ τεκμήριον τῆς καταπτώσεως τοῦ θρησκευτικοῦ συναίσθηματος καί, κατ' ἀκολουθίαν, ἐκλύσεως καὶ διαφθορᾶς τῶν ἠθῶν, καθ' ἃ ὀρθῶς ἐγνωμάτευεν ὁ ἀείμνηστος Λιβαδάς. Ὁ ὄρκος οὗτος ἀποτελεῖ τὸ «ἔρκος», τὸν φραγμὸν τὸν δεσμεύοντα τοὺς μάρτυρας ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῆς εἰλικρινοῦς καὶ ἀληθολογίου μαρτυρίας, ἣς ὁμολογεῖται οὕτω ἐν ὀνόματι καὶ κατενώπιον τοῦ παντελόπτου Θεοῦ, ἐπὶ ποινῇ προκλήσεως τῆς θείας ὀργῆς ἐν περιπτώσει ψευδομαρτυρίας καὶ ψευδορκίας. Καὶ εἶνε λοιπὸν ὁ ὄρκος τεκμήριον ὅτι ἐν τῷ ὀρκιζομένῳ ζῆ τὸ συναίσθημα τοῦ φόβου τοῦ Θεοῦ, ὅστις τὰ πάνθ' ὄρα καὶ τὰ πάντα γινώσκει. Ὅπου καὶ ὅταν δὲν ὑπάρχη φόβος Θεοῦ, τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα εἶνε ἠτονημένον, ἀνθρωπος δὲ ἀσεβής, ἀσυνείδητος καὶ πεπωρωμένος εὐκολῶς χρησιμοποιοῖ ψευδεῖς ὄρκους καὶ καθίσταται καὶ ψευδομάρτυς καὶ ἐπιορκός. Ἀλλ' ἡ ψευδομαρτυρία καὶ ἡ ἐπιορκία εἶνε ἐκ τῶν θεμελιωδῶν ἐκείνων δεινῶν κακιῶν αἰτινες κοινουοῦσι τὸν ἄνθρωπον (Ματθ. ιε' 19-20) ὅστις διὰ ταύτας καὶ ἐξισοῦται πρὸς τοὺς ἀνόμους, ἄνοσίους καὶ βεβήλους καὶ ἄλλους μεγάλους ἁμαρτωλοὺς, δι' οὓς καὶ μόνους κείται ὁ νόμος (Α' Τιμ. α 9-10), ὁ ὁποῖος οὕτω ἀποβαίνει ἁμαρτίας νόμος.

Ὁ νομομαθὴς ρήτωρ τοῦ ἐπιστημονικοῦ μνημοσύνου τοῦ ἀειμνήστου Λιβαδά ἐξαγαγῆρισεν ὡς ὑπερβολικῶς ἀπαισιόδοξον τὴν γνώμην αὐτοῦ, καθ' ἣν τὸ γενεσιουργὸν αἴτιον τῆς πολυτελείας καὶ τοῦ πολυπλόκου τῆς παρ' ἡμῖν πολιτικῆς δικονομίας καὶ τοῦ φόρου τῶν νομικῶν τύπων ἦτοι ἡ ἐξ ἀσεβείας πρὸς τὸν Θεὸν περιφρόνησις τοῦ ὄρκου καὶ ἡ παρομαρτοῦσα ἔκλυσις εἶνε τοσαύτη, ὥστε νὰ μὴ προβλέπηται αἰσιώτερον μέλλον. Θὰ ἦτο, πράγματι, ἀποκαρδιωτικὸν νὰ πιστευθῆ ὅτι ἡ μεγίστη πλειονότης τῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων ἐν τοῖς ἡμετέροις δικαστηρίοις οὐδὲ μίαν ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Πάντως ὅμως πρῶτος ἴσως καὶ μόνος ὁ Λιβαδάς ἐν τοῖς ἔλλησι νομοδιδασκάλοις ὀρθῶς διεγνώ τὸν κυριώτατον παράγοντα τῆς τυποκρατίας τῆς ἐλληνικῆς δικονομίας καὶ ἐπιτυχῶς ἐψυχολόγησε τὸν σύγχρονον Ἑλληνα ἐν ἀντιβολῇ πρὸς τὸν παλαιότερον. Ἀπὸ τῆς ἐπόψεως ταύτης τὸ ὑπὲρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου κληροδότημα αὐτοῦ ἀποτελεῖ ὀρθὴν διάγνωσιν καὶ τοῦ μέσου δι' οὗ δύναται νὰ ἐπιτευχθῆ ἡ θρησκευτικὴ ἐξυγίανσις τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας, ἡ διὰ τοῦ φόβου τοῦ Θεοῦ διασφάλις τῆς ἀληθολο-

γίας τῶν μαρτύρων καὶ ἡ κατ' ἀκολουθίαν ταύτης ἀπλούστευσις τῆς πολιτικῆς δικονομίας.

ΠΕΡΙ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗΣ ΕΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΟΙΣ ΕΚΚΛΗΣΗΣ

Ἐν τῷ τελευταίῳ τεύχει τῆς «Νέας Σιών» (τ. ΚΖ' Α' 1932) δημοσιεύονται κατὰ χροὸν, σειρὰν τὰ κείμενα τῶν ἀπὸ τῆς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατριάρχου Δαμιανοῦ ἐκλογῆς τοῦ Τοποτηρητοῦ ἐγγράφων τῶν σχετικῶν πρὸς τὴν πατριαρχικὴν ἐκλογὴν. Τὰ σπουδαιότερα σημεῖα τῶν ἐν λόγῳ ἐγγράφων ἀφορῶσιν εἰς τὴν ἄρνησιν τοῦ τοποτηρητοῦ νὰ ἀναγνωρίσῃ ὡς νόμιμον τὴν ἐπὶ τῆς αἰτήσεως τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ἑ' ἀραβο-ορθοδόξου συνεδρίου ἐνέργειαν τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου τῆς Δικαιοσύνης.

Ὁὔτω ἐν ἐγγράφῳ τοῦ Τοποτηρητοῦ πρὸς τὸν Διοικητὴν τῆς περιφέρειας Ἱεροσολύμων λέγεται ὅτι: «Τὸ ἡμέτερον Πατριαρχεῖον φρονεῖ, ὅτι τὰ ζητήματα, ἅτινα ἐγένοντο ἀντικείμενα τῆς πρὸ τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου αἰτήσεως, εἶναι ζητήματα καθαρῶς διοικητικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς φύσεως, ἅτινα μέχρι τοῦδε ἐξετάζοντο καὶ ἐλύοντο εἴτε ὑπὸ τῆς Διοικητικῆς Ἀρχῆς εἴτε τῆς Ἐκκλησιαστικῆς, οὐχὶ δὲ ὑπὸ τῶν Δικαστηρίων.

Συνεπεία τούτου τὸ Πατριαρχεῖον ἀνέμενε, ὅτι καὶ ἐν τῇ παρούσῃ περιστάσει αἱ Διοικηταὶ Ἀρχαὶ ἐν Παλαιστίνῃ ἠθέλον ἐπιληφθῆ τῆς ἐξετάσεως τῶν ζητημάτων τούτων καὶ ἐκδώσῃ σχετικὴν ἀπόφασιν, οὔτω δὲ ἠθέλεν ἀποφευχθῆ ἡ ὑποβολὴ αὐτῶν εἰς τὰ Δικαστήρια.

Ὡς φαίνεται, τὸ Ἀνωτάτον Δικαστήριον τῆς Δικαιοσύνης, ὅπερ ἔχει ἀποκλειστικὴν δικαιοδοσίαν μόνον ἐπὶ δημοσίων σωματείων καὶ δημοσίων ἀξιωματούχων, ἐθεώρησε τὸ ἡμέτερον Πατριαρχεῖον ὡς δημόσιον σωματεῖον, ἐνῶ τοῦτο, ὡς καταφαίνεται ἐκ τῶν πρώτων ἄρθρων τοῦ Ἀυτοκρατορικοῦ κανονισμοῦ τοῦ Πατριαρχείου τοῦ ἔτους 1875, τυγχάνει ὀλοκληρωτικῶς Ἐκκλησιαστικόν. Ὑπὸ τῆς αὐτῆς δὲ συνθήκας τὰ ζητήματα ταῦτα, καθαρῶς διοικητικὰ καὶ ἐκκλησιαστικά, τὸ Πατριαρχεῖον φρονεῖ, ὅτι οὐδόλως ὑπάγονται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου, ὡς διαλαμβάνεται ἐν τῷ σχετικῷ περὶ τῆς δικαιοδοσίας αὐτοῦ Νόμῳ... Τούτων ἀποδεχθῆ τὴν κληρῖν τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου ὡς ἀναρμοδίου...»

Ὁ Διοικητὴς ἀπαντῶν ἐδῆλωσεν «ὅτι οἰκιδίποτε παραστάσεις, τὰς ὁποίας ἐπιθυμεῖτε, ἵνα ποιήσητε, δεόν. ἵνα γίνωσιν ἀπ' εὐθείας τῷ Ἀνωτάτῳ Δικαστηρίῳ ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου», εἰς τὸ ἐγγράφον δὲ τοῦτο ὁ Τοποτηρητὴς ἀνταπήντησεν «ὅτι ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος συνελοῦσα σήμερον καὶ ἐξετάσασα τὸν περιεχόμενον τοῦ ἀνωτέρου γράμματος ἀπεφάσισεν, ὅπως μὴ ποιήσῃται τὰς παραστάσεις αὐτῆς ἐπὶ τῶν ἐκλογικῶν διατυπώσεων ἐνώπιον τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου, ἔχουσα ὑπ' ὄψιν τὸ μέχρι τοῦδε ἐπικρατοῦν σύστημα, ὅπως παρόμοια ζητήματα ἐξετάζων-

ται καὶ ἀποφασίζονται διοικητικῶς.

«Ὅθεν θὰ εἶμεθα εὐχαριστημένοι, ἐὰν ἡ Κυβέρνησις, εὐχρεστουμένη, ἤθελεν ὑποστηρίξει τὰς ἀνωτέρω ἀπόψεις τοῦ ἡμετέρου Πατριαρχείου».

Ἡ Διοίκησις, διαφωνοῦσα πρὸς τὰς ἀπόψεις τῆς Ἱεραρ. Συνόδου, διεμήγυσε πρὸς τὸν Τοποτηρητὴν «ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἀδυνατεῖ, ἐν ἀποδεχθῆναι τὸν ἰσχυρισμὸν τῆς Ἱεραρ. Συνόδου, ὅτι ζητήματα ἀπορῶντα εἰς τὰς διατυπώσεις τῆς ἐκλογῆς εἰσι ζητήματα, ἅπανα δέον, ἵνα διευθετηθῶσι διοικητικῶς.

Τὸ Ἀνώτατον Δικαστήριον οὐδέποτε ἤθελεν ἐκδόσθαι διαταγὴν, δι' ἧς ἀπῆται παρὰ τῆς Ἑμετέρας Σεβασμιότητος, ὅπως παρουσιασθῆ πρὸ τοῦ Δικαστηρίου, ἐὰν δὲν ἦτο πεπεισμένος, ὅτι τὸ τοιοῦτον ζήτημα εἶνε τῆς δικαιοδοσίας αὐτοῦ. Ὑπὸ τὰς συνθήκας δὲ ταύτας ἡ Κυβέρνησις ἀδυνατεῖ, ἵνα ἐπέμβῃ ἐν τῷ ζήτηματι τούτῳ».

Μετὰ τούτο ὁ Τοποτηρητὴς διεβίβασε πρὸς τὸν ὑπουργὸν τὸν Ἀποικίων εἰς Λονδίνον τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα:

«Ἀνώτατον Δικαστήριον Δικαιοσύνης ἐν Παλαιστίνῃ ἐξέδοτο ἀπόφασιν θίγονσαν διατυπώσεις Πατριαρχικῆς ἐκλογῆς, θεωρησάν ἡμέτερον Πατριαρχεῖον Δημόσιον καθίδρυμα.

Ἡμετέρον Πατριαρχεῖον, καθαρῶς Ἐκκλησιαστικὸν καθίδρυμα, θεσπισθὲν ἐπὶ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, δὲν ἀπεδέξατο δικαιοδοσίαν εἰρημένον Δικαστηρίου οὐδὲ παρέστη πρὸ αὐτοῦ.

Διατυπώσεις Πατριαρχικῆς ἐκλογῆς, διεξαχθεῖσαι μέχρι σήμερον ἐγκρίσει Κυβερνήσεως Παλαιστίνης, ἀποτελοῦσαι ζήτημα καθαρῶς Ἐκκλησιαστικόν, ἐπάγονται εἰς δικαιοδοσίαν Ἐκκλησιαστικῶν Ἀρχῶν. Ποιοῦμεθα ἐκκλησίαν πρὸς Ἑμετέραν Ἐπιμόνητα, ὅπως ἐπέμβῃ πρὸς διαφύλαξιν καὶ τήρησιν προνομίων, Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων καὶ καθεστώτος ἡμετέρου Πατριαρχείου».

Ἡ δημοσίευσίς τῶν λοιπῶν ἐγγράφων θὰ συνεχισθῆ εἰς τὸ ἐπόμενον τεύχος τῆς «Νέας Σιών».

ΔΙΑ ΤΟΝ ΙΕΡΟΝ ΑΜΒΩΝΑ

II.

Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας.

(Κυρ. Τυρινῆς — 13 Μαρτίου)

«Θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ... ὅπου γὰρ ἔστιν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν ἐκεῖ ἔσται καὶ ἡ καρδία ὑμῶν». (Ματθ. 6'. 20, 22)

Ἡ τελευταία ἡμέρα ἐπέστη, καθ' ἣν τὸ σύνθημα τοῦ ἀγῶνος φέρεται ἀπὸ στόματος εἰς στόμα τῶν πιστῶν μελῶν τῆς τοῦ Θεοῦ παρεμβολῆς: «Ἴδου καιρὸς εὐπρόσδεκτος, Ἴδου καιρὸς μετανοίας» ἀποθώμεθα τὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ ἐνδιώμεθα τὰ ὅπλα τοῦ φωτός». Καὶ ὑπενθυμίζει λοιπὸν σήμερον ἡ Ἐκκλησία—σήμερον κατ' ἐξοχὴν—τὴν ἀρχαίαν πατριδα, ἐξ ἧς «Ἀδὰμ διώκεται τρυφῆς μεταλαβὼν ὡς παρήκοος», ἔχουσα ὡς θέμα τῆς παρουσίας συνάξεως τὴν πρώτην ἁμαρτίαν, δι' ἧς «θάνατος εἰσηλθὲν εἰς τὸν κόσμον» (Ρωμ. 5', 12) καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ

«Παραδείσου τῆς τρυφῆς» τῶν προγόνων ἡμῶν ἐξορίαν (Γενέσ. γ'. 1—24) καὶ ζητεῖ τὸ φρόνημα ἡμῶν ν' ἀναπτερώσῃ διότι «ἔφθασε καιρὸς, ἡ τῶν πνευματικῶν ἀγῶνων ἀρχή, ἡ κατὰ τῶν δαιμόνων νίκη...». Λίαν ἐπικαίρως οἶθεν καὶ ἡ ἀναγνωσθεῖσα εὐαγγελικὴ περικοπὴ ἀνυποῖ τὸν νοῦν ἡμῶν καὶ τὴν καρδίαν πρὸς τὰ ἄνω διὰ τῶν λόγων ἐκείνων τοῦ Σωτήρος, δι' ὧν ὡς μόνοι ἀληθινοὶ «θησαυροὶ» διακηρύσσονται οἱ πνευματικοὶ θησαυροὶ, τῶν ὁποίων πατρὶς καὶ θησαυροφυλάκιον εἶναι ὁ «οὐρανός». Μετὰ τὰ λεχθέντα τὴν παρελθ. Κυριακὴν σκοπιμὸν εἶναι νὰ ἐξετασθῆ σήμερον τὸ πνευματικὸν τοῦτο τοῦ Χριστιανισμοῦ ἰδανικόν.

Α'. — Ἡ πρὸς τὰ ἄνω τάσις εἶναι ἔμφυτος ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ. Πᾶσαι αἱ διὰ μέσον τῆς παγκοσμίου ἱστορίας φιλοσοφικαὶ ἀναζητήσεις καὶ ὅλων τῶν λαῶν αἱ θρησκευτικαὶ ἐκδηλώσεις, ὅσον δήποτε καὶ ἂν ὑπῆρξαν ἄστοχοι καὶ κατώτεραι τοῦ σκοποῦ των, ἕνα ὅμως εἶχον πάντοτε σκοπὸν, τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τοῦ περιβάλλοντος τὴν ἀνθρωπότητα—ὑπὸ ποιήλας μορφᾶς—κακοῦ καὶ τὴν ἐξύψωσιν τοῦ ἀνθρώπου. Τοῦτο, ὅπερ ἡ ἀνθρωπότης κατὰ τὸν ἀνθρώπινον αὐτῆς τρόπον ἐπιδιώκει, ὁ Θεὸς Λόγος ἐκφράζει διὰ τοῦ ἀπαραιύλου ἐκείνου «κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν» καὶ διὰ τοῦ θείου ἔμφυσηματος, τοῦ ἐμπνεύσαντος εἰς τὸν ἀνθρώπον τὴν ζωὴν (Γενέσ. α'. 26—27, β'. 7).

Πᾶσαι αἱ ἀνθρώπινοι προσπάθειαι, εἰς ὅσον δήποτε ὕψος καὶ ἂν ἔφθασαν, ἀπεδείχθησαν μάταιαι, ἐφ' ὅσον διὰ τῶν ἰδίων του μέσων ὁ ἀνθρώπος ἐπιδίωκε νὰ ἐπανεύρῃ ὅτι ὁ ἴδιος εἶχεν ἀποδιώξει διὰ τῆς ὅλης τοῦ διαγωγῆς. Πρὸς τὸν ἐν τῷ σκότει ψηλαφητεὶ ἀναζητοῦντα νὰ εὕρῃ τι παρωμοίωσεν ὁ Ἄποστ. Παῦλος ὅλην αὐτὴν τῆς ἀνθρωπότητος τὴν ἀγωνίαν (Πράξ. 17'. 27). Ἡ ἁμαρτία ἐπεσκόπισε τὸν νοῦν, συνεκλόπισε τὴν θέλησιν, παρέλυσε τὰς ἰκανότητας τοῦ ἀνθρώπου καὶ μίαν ἄλλην ἀντίροπον δύναμιν, πολλῶ ἰσχυροτέραν καὶ ἐπικρατεστέραν, ἐνέβαλεν εἰς τὸν ἀνθρώπον, εἰς τρόπον ὥστε παρ' ὅλην τὴν σφοδρὰν ὑπὲρ τοῦ «ἀγαθοῦ» ἐπιθυμίαν, ν' ἀποδεικνύεται οὗτος καθ' ἐκάστην αὐτοῦ προσπάθειαν μόνον διὰ τὸ «κακόν» ἱκανός, διὰ τὸ κακὸν τὸ ὁποῖον ἐνδομύχως «μισεῖ» καὶ «οὐ θέλει», ἀλλὰ τὸ ὁποῖον ἐν τούτοις πράττει, διότι εἶναι «πεπραμένος τῇ ἁμαρτίᾳ», κατὰ τὴν ἀριστοτεχνικὴν ὑπὸ τοῦ Ἀπ. Παύλου ἀνάλυσιν τῆς ὑψίστης ταύτης ἀνθρωπίνης τραγωδίας (Ρωμ. 7'. 14—25).

Τὸ ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἐν τῇ σημερινῇ εὐαγγελικῇ περικοπῇ λεγόμενον περὶ τῶν ἐπιγείων θησαυρῶν, τοὺς ὁποίους «σῆς καὶ βρώσις ἀφανίζει καὶ κλέπται διορῶσσοι καὶ κλέπτουσι», ἀπεδείχθη πάντοτε ὡς ἡ μεγαλυτέρα βάσανος τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις εἰς τοὺς θησαυροὺς τούτου ἐζήτησε καὶ ζητεῖ πολλάκις τὴν πληρωσὴν τοῦ κενοῦ τὸ ὁποῖον εἰς τὴν καρδίαν του ἐδημιούργησεν ἡ ἁμαρτία, καὶ τὸ ὁποῖον ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον θὰ ἐξακολουθῆ νὰ διευρύνεται ἐφ' ὅσον εἰς αὐτοὺς θὰ ἐξακολουθήσῃ ν' ἀναζητῆ τὴν ἀπολεσθεῖσαν χαρὰν καὶ εὐτυλίαν. Δὲν ὁμοιάζει ὁ ἀνθρώπος τότε εἰ μὴ πρὸς τὴν γαλήν τοῦ αἰσωπέου μύ-

θου, ἥας ἠσθάνετο ἡδονὴν λείχουσα ἐν ἀγνοίᾳ τῆς τοῦ ἴδιου αὐτῆς σίμα...

Β'.—'Από τῆς τραγικῆς ταύτης θέσεως ἔρχεται νὰ μᾶς ἀπολυτρώσῃ ὁ Χριστός, ὑποδεικνύων τὸ βίσι-
κὸν σφάλμα καὶ ὑπομνήσκων τὴν ἀρχαίαν πατριδὰ καὶ τὸν θεῖον σκοπὸν, ἡ ἐπιδιώξις τοῦ ὁποίου καὶ μόνον δύναται νὰ πληρώσῃ τῆς καρδίας μας τὸ κενόν. «Θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ... Ἴδου τὸ μυστικὸν τῆς λύσεως τῆς τραγωδίας.

Δὲν εἶναι δυνατόν ὁ ἰχθὺς νὰ ζῆσῃ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, οὐδὲ τὸ χερσαῖον θηρίον ἐντὸς τῆς θαλάσσης. Διὰ τὴν πνευματικὴν τῶν ἀνθρώπων ὑπόστασιν, ὁ «κόσμος» καὶ οἱ «ἐπὶ γῆς θησαυροὶ» καὶ ἡ προσήλωσις εἰς αὐτοὺς δὲν εἶναι τι διάφορον, τοῦ ὅτι εἶναι ἡ ξηρὰ διὰ τὸν ἰχθὺν καὶ ἡ θάλασσα διὰ τὸν χερσαῖον. Ἐνταῦθα ἡ ἔλλειψις ἰκανοποιήσεως παρ' ὅλας τὰς ἐπιγείους ἐπιδιώξεις, καὶ τὸ μικρὸν παρόντων τὸ παροικολοθοῦν τὸν ἀνθρώπον μέχρι τοῦ τάφου, «ποῦ ἔστιν ἡ τῶν κόσμου προσπάθεια;»

'Ἄλλ' οὔτε εἶναι δυνατόν νὰ ἵπταται ἡ χελώνη ὅπως ὁ ἀστὸς. Ἐὰν πρὸς στιγμὴν ὑπὸ τοῦ ἀετοῦ βασιζομένη ὑψωθῆ πως καὶ νομίσῃ ὅτι ἵπταται αὐτὴ καὶ ἔπειτα θελήσῃ ν' ἀπαλλαγῇ τῆς βοηθείας, θὰ πέσῃ καὶ θὰ συντριβῇ. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀνθρώπος, ὅπως τὸν κατήτησεν ἡ ἁμαρτία, ἀφ' ἧς, κατὰ τὴν ὑπέροχον τῆς Ἁγ. Γραφῆς ἔκφρασιν, ἐνέδυσεν αὐτὸν ὁ Θεὸς «χιτῶνας δερματίνου». Εἶναι ἀδύνατον ἐπὶ τῶν ἰδίων δυνάμεων βασιζόμενος νὰ ὑψωθῇ. Διὰ τοῦτο ὅσον σοφὸς καὶ ἂν γίνῃ κατὰ κόσμον, δὲν δύναται ἢ νὰ εἴπῃ «ἐν οἶδα ὅτι οὐδὲν οἶδα».

Ἡ πραγματικὴ χαρὰ καὶ ἡ ἀληθινὴ γνώσις μόνον διὰ τοῦ Χριστοῦ ἐδόθη εἰς τὴν ἀνθρωπότητα καὶ μόνον εἰς Αὐτὸν δύναται νὰ εὐρεθῇ ἀπὸ τοὺς καθ' ἑκάστων ἀνθρώπους. Αὐτὸς εἶναι «ἡ ζωὴ» καὶ «ἡ ἀλήθεια». Αὐτὸς δίδει τὴν ἀληθινὴν, τὴν πλήρη χαρὰν, ἡ ὁποία προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀληθινὴν, τὴν πλήρη ἔννοιαν περὶ τῆς ἀξίας τοῦ κόσμου καὶ περὶ τῆς ἀπέθαναι αὐτοῦ ὑπεροχῆς τῆς ἀξίας τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς. Καὶ ἡ ἰκανότης διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἀγαθοῦ, ἡ νίκη κατὰ τῆς ἁμαρτίας, δὲν εἶναι εἰ μὴ ἔργον τῆς χάριτος. Ἦν μόνος ὁ Χριστὸς παρέχει εἰς ἐκείνους, οἵτινες τὸν ἐγνώρισαν πραγματικῶς.

Ἐνθυμηθῶμεν λοιπὸν ὅτι εἰς τὴν γῆν ταύτην εἰ-
μεθα ξένοι καὶ πάροικοι, ὅτι τῆς γῆς ταύτης σκοπὸς εἶναι νὰ χρησιμεύσῃ ὡς σχολεῖον διὰ τὴν πνευματικὴν μας ἀνάπτυξιν καὶ ὡς ὁ τόπος εἰς ὃν θ' ἀποθέσωμεν τὸν «δερματίνον χιτῶνα» διὰ νὰ φθάσωμεν «κατ' εἰκόνα» Θεοῦ καὶ «ὁμοίωσιν» εἰς τὴν Πατριδὰ ἡμῶν, ἀφ' ἧς διὰ τῆς ἁμαρτίας ἀπεξενώθημεν. Πρὸς τὸν Χριστὸν δέ, ἔστω καὶ περὶ τὴν ἐνδεκάτην, προστρέχοντες ἅς εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ λάβωμεν ὅλην ἐκείνην τὴν ἰσχὺν διὰ νὰ καταπολεμήσωμεν τῆς ἁμαρτίας τὰς πλεκτάνας. Ὁ σκοπὸς τῆς περιόδου, ἥτις ἀπὸ αὐτοῦ ἄρχεται, εἶναι «ἡ ἀποξένωσις τῶν παθῶν». Ἄς φρονίσωμεν ὥστε εἰλικρινῶς νὰ ψάλλωμεν μετὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀπόψε: «Ἐλαμψεν ἡ χάρις σου, Κύριε, ἔλαμψεν ὁ φωτισμὸς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.»

E. Γ. Μ.

ΕΠΙΓΡΑΦΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΘΕΣΣΑΛΩΤΩ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΤΗΣ ΕΚΑΤΟΝΤΑΠΥΛΙΑΝΗΣ

† Θεόκλητος

Ἐλεῶ Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Ἀ
Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

Ἐπειδὴ τῆς ἡμῶν μετριότητος εἰς τὰς νήσους τριδούτης καὶ ἐπισκεπτομένης τὰ ἐκεῖ, ἔφθασαν ἀπὸ νήσου Πάρου ἀπ. Παρουσίας τινές, φέροντες ἀναφορὰς ἐνυπογράφους, καὶ ἄξιοντες εἶναι. Λαὸν ἐκείνον τῆς Παναγίας τῆς Ἐκατονταπυλίας τῆς ἐκεῖ μακρὰν τῆς τοῦ Ἀρχιερέως διοικήσεως τοῦ Ἱερωτάτου Παροναξίας, ὡς δῆθεν ἐξαρχῆς οὐκ ἐπικρατήσαν ὡς καὶ ἠξίουσαν καὶ ταῖς ἀναφοραῖς ἐπὶ τῇ ἀξιώσει αὐτῶν νεύσαντες, γράμμα κυρωτικὸν ἡμῶν ἐξεδώκαμεν, μακρὰν εἶναι τὸν κατὰ τόπον. Ὡς δὲ ἔφθασαν εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀναφοραὶ τῶν ἐκ Ἱερωμένων πάντων καὶ λαϊκῶν πρὸς ἡμᾶς, δηλοῦσα καὶ διαθεβαιούμεναι, ὅτι ὅσον ἐν Χίῳ τινὲς ἠξίωσα οὔτε ἦν ὡς ἔλεγον οὔτε κοινῇ γνώμῃ, οὔτε σκανδ. λου χωρὶς ἴδια δὲ τινῶν θελήματα ἀνέκαθεν, οὐδὲ τῆς διοικήσεως τοῦ κατὰ τόπον ἀρχιερέως μακρὰ ὄθεν καὶ ἀξιοῦσι καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ὑπὸ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ κατὰ τόπον, συμπεφέροντως καὶ κανονικῶς διαμένει.

Διὸ γράφοντες καὶ ἡμεῖς κατὰ τὴν δέησιν αὐτῶν τὴν κοινῶς γεγονυῖαν καὶ ἀληθῶς, ὡς ἐπιστώθημεν παρὰ τε τῶν ἐγγράφων τῶν νεωστὶ ἐλθόντων ἂ κα ἐφυλάξαμεν παρ' ἡμῶν εἰ τις ἀντείπη, καὶ μάλιστα ἀπὸ τῶν λόγων τοῦ περιφανεστάτου ἀρχόντος κυρίως Κωνσταντίνου τοῦ Κασίου, εἰδότες ἀκριβῶς τὸ περι-
τούτου, καὶ πιστωθέντες ὡς καὶ πρὸς αὐτὸν οἱ ἐκεῖ-
θεν ἔγραψαν, δεόμενοι διορθώσεως τοῦ τοιούτου ἵνα τὰ ἐν Χίῳ δοθέντα ἡμῖν γράμματα ὧσιν ἄκυρα, ὡς οὐ κοινῇ γνώμῃ ζητηθέντα ἀλλ' ἴδιά τινα, καὶ ταῦτα τῶν πραγμάτων μὴ ὄντων ὡς ἔλεγον τότε ὑπάρχει. δὲ ὁ ναὸς τῆς Παναγίας αὐτῆς τῆς Ἐκατονταπυλίας, ὡς ἦν ὑπὸ τὴν κανονικὴν ἐπίσκεψιν τοῦ κατὰ τόπον ἀρχιερέως, τοῦ Ἱερωτάτου Παροναξίας, τοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητοῦ ἀδελφοῦ τῆς ἡμῶν με-
τριότητος καὶ συλλειτουργοῦ, οὐδεὶς δὲ εἴη ὁ ἐναν-
τίος ὅς γὰρ ἐναντιωθῆ ἀργὸς ἔστω καὶ ἀφωρισμένος, καὶ ἔξω τῆς ἐκκλησίας, ὡς σκανδαλοποιεῖς οὕτω γενέσθω καὶ μὴ ἄλλως ἐπὶ γὰρ τούτῳ καὶ τὸ παρὸν ἐγένετο διορθωτικὸν γράμμα εἰς δήλωσιν καὶ ἀσφάλειαν κατὰ τὸ ζῦδον †.

Ἐν μεγάλῃ ματῶν ἰνδικτικῶνος εἰδ' ὑπογραφή

Πιστὸν ἀντίγραφον

Ἐν Νάξῳ τῇ 21-1-32

† Ο ΠΑΡΟΝΑΞΙΑΣ ΙΕΡΟΘΕΟΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Θρασπίτης

Ὁ ἐκ Ρουμανίας μοναχὸς Ἀρσένιος Cottea, μεταβαλὼν τὸ ὄνομά του εἰς Κοιτέας καὶ μαθὼν τόσα ἑλληνικὰ ὥστε νὰ ὑπογράψῃ ὅσα ἄλλοι γράφουσιν, ἐν μακροσχελεστάτοις πέντε ἄρθροισι, δημοσιευθεῖσιν ἐν τινὶ ἐφημερίδι, ἀπεπειράθη νὰ συγκαλέσῃ τὴν παραποίησιν συνοδικῶν καὶ πατριαρχικῶν ἐγγράφων, ἧς ἔλεγχος ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου. Ἐν τῷ ἔλεγχῳ ἐπισημονικῶς καὶ ἀναμφισβητήτως ἀπεδείχθη ὅτι ὄρισμένα καὶ λίαν γνωστὰ κείμενα συνοδικῶν πράξεων καὶ ἐγγράφων τοῦ Ἱερεμίου γ' καὶ Κυρίλλου Δουκάρου παρεπονήθησαν διὰ προσθήκης ἀναθεματισμῶν καὶ δι' ἄλλων διαστροφῶν. Ἀλλ' ὁ ἐκ Ρουμανίας μοναχὸς μετὰ θρασπότητος ἰσχυρίσθη, ὅτι πιθανῶς ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα ἄγνωστα ἔγγραφα, ἢ ἄγνωστοι συνοδικαὶ πράξεις, ἐν αἷς περιλαμβάνονται οἱ ἀναθεματισμοὶ οὗτοι καὶ αἱ διαστροφαί!

Διωγμός.

Εἰς ἐνδιαφέρον ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον οἱ «Ἐκκλησ. Καιροὶ» τοῦ Λονδίνου σχολιάζοντες τὸν ὑπὸ τῆς νεαρᾶς ἰσπανικῆς δημοκρατίας διωγμὸν τῶν Ἱησουϊτῶν, τοὺς ὁποίους ἐξώρισεν, ἐπάγεται τὰ ἀκόλουθα χαρακτηριστικὰ σχόλια: «Εἶνε ἀπλοῦν ἱστορικὸν γεγονός ὅτι οὐδὲν σωματεῖον ἔτυχε τόσον κακῆς μεταχειρίσεως καὶ τόσον παρεξηγήθη ὅσον οἱ Ἱησουῖται. Εἶνε βεβαίως ἀληθὲς ὅτι οὗτοι συχνὰ καὶ δικαίως κατεκρίθησαν καὶ κατεδικάσθησαν, ὡς ἐπ' ἴσης ἀληθὲς τυγχάνει ὅτι γενικῶς κατεδιώχθησαν διὰ τὰς ἀρετάς των καὶ οὐχὶ διὰ τὰς ἑλλείψεις των... Ὁ ἄγ. Ἱγνάτιος Λοβόλα ὑπῆρξε μέγας ἅγιος, ὡς ἦτο καὶ μέγας ἰσπανός. Ἡ ἐξορία τῶν Ἱησουϊτῶν ἐκ τῆς Ἰσπανίας ὑπὸ κυβερνήσεως ἐλευρουμένης ὑπὸ τῶν ἰλιστικῶν τάσεων τοῦ εὐρωπαϊκοῦ μασωνισμοῦ εἶνε «ἀντεθνική». Ἐὰν οἱ Ἱησουῖται ἐξεδιώκοντο ἐξ Ἀγγλίας, τὸ γεγονός δὲν θὰ ἀποτελεῖ ἐθνικὴν συμφορὰν. Τὸ πρῶτον ὅμως ἄλλως ἔχει προκειμένον περὶ τῆς Ἰσπανίας. Οἱ Ἱησουῖται, πάντοτε ἐνθουσιώδεις παιδαγωγοί, ἐφωδίασαν τὴν Ἰσπανίαν διὰ σχολείων ἀνεκτιμητῶν ἀξίας. Ταῦτα πιθανῶτα θὰ χαθοῦν, ἐν τούτῳ δὲ ἔγκειται ἡ ἀνοησία τοῦ περὶ ἐξορίας τῶν Ἱησουϊτῶν διατάγματος. Ἡ σημασία του ἔγκειται ἐν τούτῳ, ὅτι διὰ τῆς προσβολῆς τῆς κατὰ τοῦ μεγάλου θρησκευτικοῦ τάγματος, τοῦ ὁποίου ὁ ἰδρυτὴς ὑπῆρξεν ἰσπανὸς ἅγιος, ἡ δημοκρατικὴ κυβερνησις διεδήλωσε τὸν σκοπὸν τῆς νὰ ἰδρῶσῃ ἐν τῇ δυτικῇ Εὐρώπῃ τὸ θεὸν κράτος, ὅπερ οἱ ῥῶσοι μολοσεβίκοι ἀγωνίζονται νὰ δημοιοργήσουν ἐν τῇ ἀνατολικῇ Εὐρώπῃ. Οἱ ἰσπανοὶ ὅμως δημοκρατὰ ἐπιχειροῦν τὰ ἀδύνατα. Διότι καθ' ὃν χρόνον οἱ Ἱησουῖται διαβαίνουν τὰ γαλλικὰ σύνορα οἱ κομμουνισταὶ φυλακίζονται ἢ ἐξορίζονται. Ἀλλὰ ἡ γαλλικὴ bourgeoisie ἔχει ἤδη διδαχθῆ ὅτι ἐν κράτει ἀθέω οὔτε ἰδιοκτησία, οὔτε ἐλευθερία δύναται νὰ ὑπάρξῃ, ἢ δὲ Γαλλία, ἀντιδρῶσα κατὰ τοῦ μολοσεβικισμοῦ, ἐστράφη εἰς ἅπαξ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἡμεῖς πιστεύομεν ὅτι πρὶν ἢ παρέλθον ἔτη πολλά, ἴσως δὲ οὐδὲ μῆνες, ἡ Ἰσπανία, σπαρασσόμενη ὑπὸ ἀνωμαλίας καὶ περιδεῆς ἀπέναντι τοῦ κομμουνισμοῦ, θὰ ἐπικαλέσῃ τοὺς υἱοὺς τοῦ ἁγ. Λοβόλα νὰ ἐπιστρέφονν...»

Δεῖπει μόνον τὸ ἔγκλημα

Ἐὰν ἡ δικαιοσύνη δὲν εἶπεν ἀκόμη τὸν τελευταῖόν της λόγον ἐπὶ τοῦ τρομεροῦ κακοτορηματός των διαμελιστῶν, τὸ ὅποιον ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν ἐπασχολεῖ τὸ κακοτορηδικεῖον τῆς πρωτευούσης, τὰ κατὰ τὴν δίξην ὅμως καθ' ἐκάστην ἐξελισσόμενα εἶνε τόσον θλιβερά, ὥστε δι' ἐκάστην ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ ἀναπτυσσομένην πτυχὴν νὰ τελεσιοτορηθῆται τρομερὰ καταδικαστικὴ ἀπόφασις τῆς κοινῆς συνειδήσεως κατὰ τῶν πλείστων ἐκ τῶν παντὸς εἶδους προσώπων, ἅτινα ἀτελεύτητα τὸν ἀριθμὸν παρελαύνουσι καθ' ἐκάστην πρὸ τοῦ δικαστηρίου. Ὑπὲρ τὸ τραγικὸν καὶ ὑπὲρ τὸ γελοῖον, ἅτινα ἐναλλάσσονται καθ' ὅλην τὴν ἀνέλιξιν τῆς διαδικασίας, κινεῖται καὶ ὁρα μίᾳ τρομερᾷ κατάρα ἐν τῷ ἀνηθίκῳ συμφυρομῶ ἑλεεινῶν κοινωνικῶν σχέσεων, τελενεὶ δὲ τις νὰ πιστεύσῃ ὅτι τὸ τυχαίως ἀνακαλυφθὲν ἔγκλημα τοῦτο ἀπεκάλυψε μέρος μόνον τῆς σαφείας, ἣτις φαίνεται ὅτι εἰδύτατα λυμάνεται τὸ κοινωνικὸν σῶμα. Ἀγεται τις λοιπὸν εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ οὐχὶ ἀβασιμῆς τῆς πιθανολογίας ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμη πολλὰ «οἰκογένεια» τοῦ ἰδεώδους τύπου τῆς ἐπὶ τῶν ἐδωλίων τῶν κατηγορουμένων καὶ τῶν πρὸ τῆς προεδρικῆς ἔδρας παρελαυνόντων «ποῦ δὲν τοὺς λείπει παρὰ μόνον τὸ ἔγκλημα διὰ μίαν ἐπίσημον παρουσίαν», ὅπως προσφυνῶς ἔγραψεν τις τῶν φιλοσοφούντων χρονογράφων.

*

Ἐξ ἁρθρου δημοσιευθέντος πρὸ τινος εἰς τοὺς Times τοῦ Λονδίνου ὑπὸ ἀνδρὸς εἰδικωτάτου, οἷος ὁ Sir Fred. Kenyon, πληροφοροῦμεθα περὶ τῆς μεγίστης καὶ μοναδικῆς ἀξίας τῶν τελευταίως ἀνευρεθέντων κωδίκων τῆς ἁγίας Γραφῆς τῆς τε Παλαιᾶς καὶ τῆς Καινῆς Δ. ἐκ τοῦ δ' καὶ γ' αἰῶνος. Πρόκειται περὶ 190 φύλλον παπυρίνων, ἅτινα εἶναι λείψανα κωδίκων περιεχόντων τὴν Γένεσιν, τοὺς Ἀριθμοὺς, τὸ Δευτερονόμιον, τὸν Ἡσαΐαν, (ἐκ τῆς ἀρχῆς τοῦ γ' αἰῶνος), τὸν Ἱερεμίαν, τὴν Ἑσθήρ, τὸν Ἰεζεκιήλ, τὸν Δανιήλ (ἐπίσης ἐκ τῶν ἀρχῶν τοῦ γ' αἰῶνος) καὶ τὴν Σοφίαν Σειράχ. εἰ δὲ τὰ Εὐαγγέλια, τὰς Πράξεις, τὰς ἐπιστολάς τοῦ ἁγ. Παύλου καὶ τὴν Ἀποκάλυψιν, ὡς καὶ τὰ ἀπόκρυφα βιβλία τοῦ Ἐνώχ. Μετὰ μεγίστης ἀγωνίας ἀναμένεται ὑπὸ τῶν περὶ τὴν βιβλικὴν ἐπιστήμην ἀσχολουμένων ἡ δημοσίευσις τῶν κειμένων τούτων, ὧν ἡ ἀξία εἶναι ὑπερτέρα πάντων τῶν ἄλλων κωδίκων.

*

Ἐπ' ἐσχάτων ὑπὸ τῶν Frank Scholten καὶ G. Rob. Lees ἐξεδόθη δίτομον εἰκονογραφημένον περὶ τῆς ἁγίας Γῆς ἔργον ὑπὸ τὸν τίτλον «Palestine Illustrated», ὅπερ χαρακτηρίζεται ὡς τὸ ἱκανοποιητικώτερον ἐκ πάντων τῶν μέχρι τοῦ νῦν περὶ τῆς ἁγίας Γῆς ἐκδοθέντων βιβλίων. Περιέχει ὑπὲρ τὰς 600 φωτοτυπίας, χωρὶα ἐκ τῆς Βίβλου, τοῦ Ταλμουδ καὶ τοῦ Κορανίου, πλείστας διασαφητικὰς ὑποσημειώσεις μαρτυρούσας πλήρη γνώσιν τῆς σχετικῆς πρὸς τὴν Παλαιστίνην φιλολογίας ἀρχαίας καὶ νεωτέρας.

Ἡ ἀγγλικὴ κριτικὴ ἐξαίρουσα τὴν ἔκδοσιν ταύτην ἀναίρει τὴν γνώμην τῶν ἀποφευγόντων τὴν ἐπίσκεψιν τῆς Ἁγίας Γῆς, ἐπὶ τῷ λόγῳ οὐ ἀπέβαλε τὸν ἀρχαῖόν της χαρακτῆρα συγχρονισθεῖσα πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ. Ὡς χώρα ἡ Παλαιστίνη παρέμεινεν ἀμετάβλητος· τὰ ὄρη καὶ οἱ λόφοι της σώζονται ἄθικτοι· τὰ ὕδατα τῆς Γενησαρέτ εἶνε τὰ αὐτά· ὁ κοινωνικὸς βίος τῆς ὑπαίθρου, τὰ ἦθη καὶ τὰ ἔθιμα τοῦ λαοῦ ὑπομνήσκουν τὰς παραβολὰς τοῦ Κυρίου· οἱ βεδουῖνοι μὲ τὰς ἐνδυμασίας των, οἱ ἀλιεῖς καὶ ὁ καθ' ὄλου λατῆρὸς βίος, ὅ,τι ἐν γένει δὲν ἔθιξεν ὁ βίος τῶν πόλεων ἀνάγει τὸν ἐπισκέπτην εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, οὕτινος τὰ ἔχνη ἀνευρίσκομεν ἀνά τοὺς λόφους τῆς Ἰουδαίας καὶ τὰς ἐκτάσεις τῆς Γαλιλαίας.

Ἡ δημορχία τῆς πολωνικῆς πόλεως Wągrowie ἀπεφάνισεν νὰ ἐγειρῆ μνημεῖον εἰς τὸν διαπρεπῆ πολίτην της Ἰάκωβον Wujek (1540 - 1597), Ἰησοῦτιν ἱερέα καὶ συγγραφέα, περίφημον διὰ τὴν ὑπ' αὐτοῦ γενομένην πρώτην εἰς πολωνικὴν γλῶσσαν μετάφρασιν τῆς ἀγ. Γραφῆς. Αὕτη ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς της (1593) ἐπανειλημμένως ἐξεδόθη, χρησιμοποιεῖται δὲ μέχρι σήμερον ὑπὸ συμπάσης τῆς καθολικῆς Πολωνίας.

Ἡ «Εὐαγγελικὴ Γερμανία» ἀγγέλλει ὅτι κατὰ τὰς τελευταίας ἀνασκαφὰς περὶ τὰ βόρεια τῆς Νεκρῆς θαλάσσης ἀπεκαλύφθησαν ἐρεῖπια πόλεων αἵτινες ἐκλαμβάνονται ὡς τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορρα. Τὰ θεμέλια τῶν οἰκιῶν εὐρέθησαν κεκαλυμμένα ὑπὸ στρώματος τέφρας, ἐντεῦθεν δ' εἰκάζεται ὅτι ἡ καταστροφὴ τῶν ἐν λόγῳ πόλεων προήλθεν ἐκ τοῦ πυρὸς μᾶλλον ἢ ἐξ ἄλλων λόγων. Μέχρι τοῦδε ἐπιστεύετο ὅτι τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορρα εἴρηντο μᾶλλον εἰς τὰ νότια τῆς Νεκρῆς θαλάσσης.

Ἐν τῷ πρό τινος ἐκδοθέντι τρίτῳ τεύχει τοῦ ἔκτου τόμου τῶν «Ἠπειρωτικῶν Χρονικῶν» τῶν ἐκδιδομένων προνοίᾳ τοῦ σεβ. μητροπολίτου Ἰωαννίνων κ. Σπυρίδωνος περιέχονται σὺν ἄλλοις καὶ δύο μελέται τοῦ μὲν καθηγητοῦ κ. Δ. Εὐαγγελίδου περὶ βυζαντινῶν τινων μνημείων τῆς Ἠπείρου (ἐκκλησίαι Κωνσταντινῆς καὶ σταυρεπίστεγοι ἐκκλησίαι τῆς Οὐζυντίας), τοῦ δε καθηγ. κ. Ρωμαίου «Τὸ Ἁγιολίθαρον»—λίθος ἱερός μετὰ θεραπευτικῶν ἰδιοτήτων ἐν τῇ ἡπειρωτικῇ λαογραφίᾳ.

Ὁ γνωστὸς ἄγγλος συγγραφεὺς G. Chesterton γράφων τελευταίως περὶ «τῆς θρησκείας τῆς ἐλευθερίας» εἴποι «περὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ δικαίωματος τῆς ἐλευθερίας βασιζομένου Χριστιανισμοῦ» κα' ἀλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα «ὅτι ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἀπειρῷ ἀγάπῃ του εἶχε πλάσει τὸν ἄνθρωπον ἐλεύθερον· ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ γνωρίζῃ τὸν Θεόν, δὲν δύναται νὰ τὸ ἀγαπᾷ καὶ νὰ τὸν ὑπηρετῇ, εἰ μὴ μόνον μὲ τὴν ἐλευθερίαν του, καὶ ὅτι, κατ' ἀκολουθίαν, πᾶσα προσβολὴ κατὰ τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας καὶ κατὰ τῆς οἰκογενείας, ἢ ὅποια ἀντιπροσωπεύει τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὴν κοινωνικὴν ζωὴν, εἶνε μία προσβολὴ κατὰ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας». Βεβαίως δὲ τελευταῖον ὅτι «ἀνευ τῆς θρησκείας ἡ ἀνθρωπίνῃ ἐλευθερία ἀποβαίνει ἐπισηφαλῆς».

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος κατὰ τὴν λήξανσαν ἑβδομάδα συνήλθεν εἰς τὰς τρεῖς τακτικὰς συνεδριάσεις, ἐπανειλημμένως δὲ συνεσκέφθη περὶ τῆς Ἱεραποστολῆς παρόντων καὶ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Σάμου, Κορινθίας καὶ Σύρου. Ἐπειδὴ τὸ Ἱπουργεῖον δὲν ἐδέχθη τὰ εἰσαγάγη εἰς τὴν Βουλὴν νόμον, φρονοῦν ὅτι ἡ Ἱεραποστολὴ δέον νὰ ἀποτελέσῃ ζήτημα ἐσωτερικῆς ὀργανώσεως τῆς Ἐκκλησίας, συνεζητήθη ἂν ἔπρεπε νὰ ἐπιμεῖνῃ ἡ Ἱερά Σύνοδος εἰς τὴν ἐπιδιώξιν τῆς καταχυρώσεως τῆς ὀργανώσεως δι' ἐδικοῦ νόμου ἢ νὰ προβῇ εἰς τὴν ἴδρυσιν αὐτῆς ἀνευ νόμου. Ἐν τέλει ἐπεκράτησεν ἡ γνώμη ὅπως ἡ ὀργανώσις προσλάβῃ τὸν χαρακτῆρα Ἰδρύματος, προκληθῆ δὲ Διάταγμα ἀναγνωρίσεως αὐτῆς. Παρεκλήθη δὲ ὁ Μακ. Πρόεδρος ὅπως συντάξῃ τὸ σχετικὸν Καταστατικὸν τῆς Ἱεραποστολῆς, καὶ ὑποβάλλῃ αὐτὸ εἰς τὴν Ἱεράν Σύνοδον.

Ἐν ἰδίῳ φύλλῳ δημοσιευθέντες ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὁ «Ὁργανισμὸς καὶ ὁ Ἐσωτερικὸς Κανονισμὸς τῶν Ἱερῶν Μονῶν μετὰ σχετικῆς Ἐγκυκλίου ἀπεστάλησαν τοῖς Σεβ. Ἱεράρχαις πρὸς ἐφαρμογὴν.

Διωρίσθη ἡγούμενος ὑπὸ τοῦ Σ. Μηθύμνης τῆς Ἱ. μονῆς «Δειμώνος» ὁ ἀρχιμ. Χρυσόστομος Χατζηγιάννης καὶ σύμβουλοι οἱ μοναχοὶ Ἀρσένιος Ξενιτὸς καὶ Σαμουὴλ Κορδέλης.

Δι' ἐγγράφου αὐτῆς ἡ Ἱερά Σύνοδος παρεκάλεσε τὸ Ἱπουργεῖον τῆς Παιδείας καὶ τῶν Θρησκευμάτων νὰ ἀποστείλῃ τῇ Ἱ. Συνόδῳ σχέδια πρὸς ἴδρυσιν ἰσῶν ὁμοιόμορφα ὅπως χρησιμεύωσι διὰ τὴν ἀνέγερσιν ναῶν εἰς μικρὰς Κοινοτητας.

Ἀπεφασίσθη ὅπως παρακληθῆ τὸ Ἱπουργεῖον Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων νὰ καταρτίσῃ τὸ σχετικὸν Διάταγμα τὸ κανονίζον τὰ περὶ Φροντιστηρίου Ἱεροκηρύκων.

Ἐξ ἐγγράφου τοῦ Σ. Ἀλεξανδρουπόλεως περιέχοντος ἐν ἀντιγράφῳ διάλεξιν τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης Ἐλευθεροπούλου, ὅστις ἐπιτίθεται λίαν χιδαίως κατὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀπεφασίσθη ὅπως ὁ Σ. Θεσσαλονίκης ἐνεργήσῃ διοικητικὰς ἀνακρίσεις καὶ ὑποβάλλῃ τῇ Ἱ. Συνόδῳ τὸ πόρισμα αὐτῶν.

Ἐχορηγήθη τῷ Σ. Ἀρτης δεκαήμερος ἀδεια ἀπουσίας δι' Ἀθήνας, λόγῳ ἰτομικῶν αὐτοῦ ὑποθέσεων.

Διὰ διαταγματος συνεχωνεύθησαν αἱ Ἱ. Μοναὶ α) Παλαιοκαρναῖς καὶ β) Σκαροῦ εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν «Ὀλυμπιώτισσης» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐλασσῶνος.

Ὡσανύτως διὰ διατάγματος συνεχωνεύθη ἡ Ἱ. Μονὴ Ἁγίας Τριάδος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κοζάνης, εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Σταυοῦ καὶ Ἱλαρίου.

Διωρίσθη ἡγούμενος ὑπὸ τοῦ Σ. Μαντινείας καὶ Κυνουρίας τῆς Ἱ. Μηνῆς «Σύντξης» ὁ ἱερομόναχος Γερμανὸς Πολίτης καὶ Σύμβουλος, προσωρινῶς, ὁ ἱερομ. Ἀρσένιος Ἀρχοντας, ἀντὶ τοῦ ἀπολυθέντος Παναρέτου Ἀρβανίτου.

Διωρίσθη ὑπὸ τοῦ Σ. Κεφαλληνίας ἡ μοναχὴ Εὐγενία Θεοφίλου ὡς προσωρινὴ σύμβουλος τῆς Ἱερᾶς

Μονής αγίου Γερασίμου ἀντὶ τῆς ἀποθανούσης Μάρθας Ἀτρουλάτου.

— Διωρίσθη ὑπὸ τοῦ Σ. Τρίκκης καὶ Σταγῶν προσωρῶς Ἡγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς ἀγίας Τριάδος ὁ ἱερομόναχος Νικάνωρ Καλοφίκας ἀντὶ τοῦ παραιτηθέντος ἀρχιμ. Νικηφόρου Ἀναστασίου.

— Ἐχορηγήθη τῷ Σ. Ὑδρας καὶ Σπεταῶν ὀκταῖ μέρους ἀδεία ἀπουσίας δι' Ἀθήνας λόγῳ ὑγείας.

— Τῇ παρελεύσῃ Κυριακῇ ἐν τῷ πανεπιστημιακῷ ναῷ τῆς Καπνικαρέας πρωτοβουλία τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου ἐτελέσθη ἀρχιερατικῶν μνημοσύνων ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ πρὸ ἔτους ἀποθανόντος εὐεργέτου τοῦ Πανεπιστημίου Μιχαὴλ Λιβαδά, καθηγητοῦ τῆς Νομικῆς Σχολῆς, κληροδοτήσαντος τὴν μὲν εἰς χρήματα περιουσίαν αὐτοῦ εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν, τὰ δὲ νομικὰ καὶ φιλολογικὰ βιβλία τῆς βιβλιοθήκης του εἰς τὰς σχολὰς Νομικὴν καὶ Φιλοσοφικὴν. Καὶ τὴν μὲν θείαν λειτουργίαν ἐτέλεσεν ὁ ἀπὸ τινος ἐνταῦθα παρετιδημῶν μητροπολίτης Αὐστραλίας σεβ. κ. Τιμόθεος Ἐθαγγερινίδης, τῆς δὲ μνημοσύνης ἀκολουθίας πρόεστη ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ λειτουργοῦ ἱεράρχου. Τὸν ναὸν ἐπλήρουν καθηγηταὶ καὶ φοιτηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ πολὺ εὐσεβῶν πλήθος. Μετὰ τὸ πέρασ τοῦ μνημοσύνου ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῶν τελετῶν τοῦ Πανεπιστημίου ἐτελέσθη τὸ φιλολογικὸν τοῦ μεταστατητος εὐεργέτου μνημόσυνον, καθ' ὃ ὠμίλησαν ἀπὸ μέρους μὲν τῆς Θεολογ. Σχολῆς ὁ Κοσμήτωρ αὐτῆς κ. Ν. Λούβαρις, δι' ὀλίγων ἐξηγήσας τοὺς λόγους τῆς θρησκευτικότητος τοῦ μεταστατητος νομοδιδασκάλου, ἐκ προσώπου δὲ τῆς Νομικῆς Σχολῆς ὁ καθηγητῆς αὐτῆς κ. Δ. Παπούλιας, ἐμπεριστατωμένως διεξελθὼν τὰ τοῦ βίου τοῦ Μ. Λιβαδά καὶ τὰ τῆς ἐπιστημονικῆς αὐτοῦ σταδιοδρομίας καὶ ἐξάρας τὴν σπουδαιότητα τῆς ἐπιστημονικῆς αὐτοῦ συμβολῆς εἰς τὴν πολιτικὴν δικονομίαν, ἣν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἐδίδασκε.

— Τὸ Κ. Συμβούλιον Διοικήσεως Ἐκκλησ. Περιουσίας ἐν συνεχείᾳ πρὸς προηγουμένας ἐγκλίους παρεκάλεσε τὰ Τ. Συμβούλια ὅπως κατὰ τὰς προκηρυχθούσας δημοπρασίας ἐκποιήσῃ ἀκινήτων τῶν ἱερῶν μονῶν τῆς περιφερείας τῶν ἀναγράφωσιν εἰς τοὺς ὄρους συγγραφῆς ὑποχρεώσεων καὶ τοὺς ἀκόθι προσθέτους ὄρους ἐγκριθέντας ὑπὸ τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου κατὰ τὴν συνεδρίασιν αὐτοῦ τῆς 8ης Φεβρουαρίου ἐ. ἐ. Αἱ χρεωλυτικαὶ δόσεις θὰ καταβάλλωνται κατ' ἔτος εἰς δύο ἐποχάς, ἦτοι τὴν 1ην Ἀπριλίου καὶ 1ην Ὀκτωβρίου, προκαταβαλλομένων τῶν μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς καταβολῆς τῆς δόσεως τόκων. Οἱ ἀγορασταὶ κτημάτων τῆς μοναστηριακῆς περιουσίας θὰ δύνανται νὰ καταβάλλωσιν ἐντὸς τῶν καθορισθειῶν χρεωλυτικῶν δόσεων καὶ ἕτερα ποσὰ ἐναντι τῶν δανείων τῶν, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς πληρωμῆς τῶν χρεωλυτικῶν δόσεων, τὸ δὲ μειούμενον συνεπεία τῶν καταβολῶν τούτων ὑπολοιπὸν θὰ ἐξοφλήται ἐντὸς τῆς ἀρχικῆς προθεσμίας, μειουμένης ἀναλόγως τῆς χρεωλυτικῆς δόσεως.

— Τὸ Κ. Συμβούλιον Διοικήσεως Ἐκκλησ. Περι-

ουσίας ἀφορμὴν λαβὼν ἀπὸ ὑποβληθέντα ἐρωτήματα ἐνίων Τοπικῶν Συμβουλίων ἐν σχέσει μὲ τὴν σύνταξιν ἀπολογισμῶν 1931 καὶ τὴν ὑποβολὴν τῶν δικαιολογητικῶν τούτων, ἐγνωρίσεν αὐτοῖς ὅτι οἱ ἀπολογισμοὶ θέλουσι συνταχθῆ ὑπὸ τῶν ἡγλιῶν τῆς συνεργασίας τοῦ λογιστοῦ τοῦ οἰκείου Τοπικοῦ Συμβουλίου. Μετὰ τὴν σύνταξιν τοῦ ἀπολογισμοῦ ὁ λογιστὴς θέλει παραδώσῃ εἰς τὰ ἀρμοδία ἡγλία τὰ δικαιολογητικά, τῶν ἡγλιῶν ὑπογραφόντων εἰς τὰ σχετικὰ λογιστικά βιβλία ὅτι παρέλαβον τὰ δικαιολογητικά κατόπιν παραβλήσεως μὲ τὰς ἐγγράφας. Τὰ δικαιολογητικά ταῦτα μετὰ τῶν ἀπολογισμῶν θέλουσιν ὑποβληθῆ τῷ Κ. Συμβουλίῳ διὰ τῶν Τοπικῶν.

— Τὸ Κ. Συμβούλιον Διοικήσεως Ἐκκλησ. περιουσίας ἐνέκρινε τὴν διὰ δημοπρασίας ἐκποίησιν τῶν ἀκολουθῶν οἰκοπέδων τῆς ἱ. μονῆς Πετράκη: 1) τοῦ ὑπ' αὐξ. ἀριθμοῦ δελτίου 3 ἀπογραφέντος οἰκοπέδου ἐναντι Διευλλίου Παγκρατίου ἐκτάσεως 324. 17. τ. πήχων, τεθῆ δὲ ὡς πρώτη προσφορὰ δρχ. 250. κατὰ τ. πήχυν. 2) τοῦ ὑπ' αὐξ. ἀριθμοῦ δελτίου 9 ἀπογραφέντος οἰκοπέδου ἐν Παγκρατίῳ ἐκτάσεως 693,33 τ. π. τεθῆ δὲ ὡς ἀ' προσφορὰ δρχ. 200 κατὰ τ. π. καὶ 3) τοῦ ὑπ' αὐξ. ἀριθ. δελτίου 12 ἀπογραφέντος οἰκοπέδου ἀνωθεν τοῦ ποταμοῦ Ἰλισσοῦ ἐκτάσεως 608,78 τ. πήχ. τεθῆ δὲ ὡς πρώτη προσφορὰ δρχ. 170 κατὰ τ. πήχυν.

— Ἀπεφάσισεν ἐπίσης ὅπως παρακληθῶσιν ὁ Σεβ. Ἀκαρνανίας καὶ ὁ κ. Λυκιστοπούλου εἰς μεταβῶσιν εἰς τὴν ἔδραν τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου ΟΔΕΠ Καλαβρύτων εἰς Ἀίγιον καὶ ἐν συνενοήσει μετὰ τούτου ἐπιληφθῶσι 1) τῆς λογιστικῆς τακτοποιήσεως τῶν ἱ. μονῶν τῆς περιφερείας αὐτοῦ, 2) καθορίσῃ τὰ ζητήματα τὰ ἀφορῶντα τὸν διαχωρισμὸν τῆς περιουσίας αὐτῶν εἰς διατηρητέαν καὶ ἐκποιητέαν, προβῶσι δὲ καὶ εἰς ἐπαλήθευσιν τῶν ἐσόδων τῆς διατηρητέας περιουσίας ἐν συνενοήσει μετὰ τοῦ ἐν Αἰγίῳ ὑπ)ματος τῆς ἐθνικῆς τραπέζης· 3) διαπιστώσῃ εἰς ὑπάρχῃ ἀνάγκη συνάψεως αἰτουμένου δανείου παρὰ τῆς ἱ. μονῆς Ταξιαρχῶν καὶ καθορίσῃ τὸν τρόπον τῆς χορηγήσεως τοῦ δανείου τούτου· 4) ἐξετάσῃ τὰ ζητήματα τὰ ἀφορῶντα εἰς τὰς γενομένας ἀπαλλοτριώσεις καὶ εἰς εἰσπραχθῆσιν ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης ποσὰ καὶ ποῖα καὶ πόσα εἰσέτι καθυστεροῦνται καὶ, τέλος, μεταβῶσιν ἐπιτοπίως μετὰ τοῦ σεβ. μητροπολίτου Καλαβρύτων εἰς τὰς ἱ. μονὰς ἐφ' ὅσον κρίνωσι τοῦτο σκόπιμον, πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ἀναθεθείσης αὐτοῖς ἐντολῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ἐν τῷ τελευταίῳ τεύχει τῆς «Νέας Σιών» Ἱεροσολύμων ἀναγινώσκωμεν ὅτι συνεπεία μὲν τῆς γωστικῆς δικαστικῆς ἐπεμβάσεως καὶ ἀποφάσεως ἡ ἀγία Σύνοδος ἐνόμισεν ἐπιβεβλημένην τὴν ἀναβολὴν τῆς πατριαρχικῆς ἐκλογῆς, ἥτις εἶχεν ὀρισθῆ διὰ τὴν 15 Ἰανουαρίου, ἐκρίθη δὲ σκόπιμος ἡ δημοσίευσιν πάντων τῶν σχετικῶν πρὸς τὴν ἐκλογὴν ἐπισήμων ἐγγράφων ἐν τῇ «Νέᾳ Σιών» ὅπως καὶ ἐξ αὐτῶν διαπιπρωθῆ ὅτι ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων κατὰ τὴν ἐνέργειαν πρὸς ἀνάδειξιν πατριάρχου οὐδέποτε ἐξέβη τῶν ὀρίων τῆς νομιμότητος καὶ τῆς καθιερωμένης παρ' αὐτῇ παραδόσεως.

ΔΕΛΤΙΟΝ "ΕΚΚΛΗΣΙΑ,"

Α ΕΥΘΥΝΟΥΣΙΑ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ
ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
ΑΙΓΩΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Καθηγητής του Πανεπιστημίου

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΧ. 50. ΕΞΩΤ. ΦΡ. 50 ΑΝΕΡ. ΔΟΑ 1
ΜΕΜΟΝΗ ΚΑΙ ΜΕΡΗ ΕΠΑΡΧΙΑΚΩΝ ΠΡΟΤΕΡΟΥΣΩΝ ΔΡΧ. 100
ΜΑΘΗ ΣΧΟΛΙΑ ΔΡΧ. 50 ΙΕΡΕΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΧ. 50
ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΚΑΙ ΙΕΡΟΣΠΟΥΔΑΣΤΩΝ ΔΡΧ. 30

Τὰ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἐμβύσματα δέον νὰ διευθύνωνται :

Σεβ. Μητροπολ. Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας κ. Κωνσταντίνου. Γραφεῖα Ἰ Συνόδου. Πᾶσα δὲ ἐπιστολὴ ἀφορῶσα εἰς τὴν σύνταξιν δέον νὰ διευθύνηται :
Γραφεῖα « Ἐκκλησίας », Ἀρχιεπισκοπὴν.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Κατὰ τινα τῶν τελευταίων αὐτῆς συνεδριῶν ἡ ἐπισκοπικὴ σύνοδος μετὰ συζήτησιν περὶ τῶν σχέσεων τῆς ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας μετὰ τῶν ξένων Ἐκκλησιῶν ἀπεδέχθη πρότασιν τοῦ ἐπισκόπου Gloucester Δρος Headlam περὶ καταρτισμοῦ εἰδικοῦ συμβουλίου ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν σχέσεων.

— Κατὰ τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν ἐπὶ τῇ κηδεύσει τῆς σποδοῦ τοῦ ἐπισκόπου Gore ἐν τῷ ναῷ τῆς ἐν Mirfield ὑπὸ τοῦ ἀγιωτάτου ἐπισκόπου συσταθείσης ἀδελφοφίτου, ὑπὸ ῥώσων παρισταμένων ἐψάλλη ῥωσιστὶ καὶ κατὰ τὴν ῥωσικὴν ἐκκλησιαστικὴν μουσικὴν τὸ κοντάκιον « μετὰ τῶν ἁγίων ἀνάπαυσον » ὅπερ ἐνεποίησε βαθεῖαν ἐντύπωσιν. Ὁ ἀγγλικὸς τύπος καὶ ἰδίᾳ ὁ θρησκευτικὸς εἶνε πλήρης λεπτομερειῶν περὶ τοῦ τελευτήσαντος ἱεράρχου χαρακτηριζομένου ὡς μεγάλου θεολόγου, ὡς προφήτου, καὶ ὡς ἁγίου.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἰ. Μητρόπολις Φλωρίνης

Προκειμένου νὰ πληρωθῶσι διὰ τακτικῶν ἐφημερίων αἱ κεναὶ θέσεις τῶν ἐξῆς ἐνοριῶν : 1) Ἁγίου Βαρθολομαίου 2) Ἀγραπηγιδῶν 3) Καρυῶν 4) Ἀναργύρων 5) Κάτω Καλῆς Νίκης 6) Νέου Κανιάσου 7) Κλειδίου 8) Κολιχίτης 9) Κορυφῆς 10) Κρυσταλλοπηγῆς 11) Δαιμοῦ 12) Λευκῶνος 13) Μαρίνης 14) Μεσονησίου 15) Μικρολίμνης 16) Πεδινοῦ 17) Περάματος 18) Πλατέως 19) Πυξοῦ 20) Ροδῶνος 21) Σφήκας 22) Τριγῶνου καὶ 23) Ἄνω Ὑδροῦσης, ἡ ἱερὰ μητρόπολις Φλωρίνης καλεῖ διὰ τῆς δευτέρας ταύτης προκηρῦξεως τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι μίαν τῶν ὡς ἄνω χηρευσουσῶν θέσεων καὶ ἔχοντες τὰ διὰ τοῦ νόμου 5148 ὀριζόμενα διὰ τὰς θέσεις ταύτας προσόντα, ὅπως ἐντός τριῶν μηνῶν ὑποβάλωσιν εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς τὰς αἰτήσεις αὐτῶν μετὰ τῶν σχετικῶν πιστοποιητικῶν συμφώνως τῷ ὡς ἄνω εἰρημένῳ νόμῳ πρὸς ἀνακέρυξιν ὑποψηφίων ἐφημερίων τῶν ὡς ἄνω κοινοτήτων. Οἱ ἐκλεγσόμενοι θὰ λαμβάνωσι, πλὴν τοῦ ὑπὸ τοῦ σχετικοῦ νόμου ὀριζομένου βασικοῦ μισθοῦ, καὶ χιλίας δραχμᾶς ἐπὶ πλέον, καταβαλλομένας ὑπὸ τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως. Ὅσοι δὲ τῶν δημοδιδασκάλων τῆς μητροπεριφερείας καὶ τῆς Καστορίας ὑποβάλωσιν αἰτήσιν ὑπο-

ψηφιότητος ἐφημερίου, ἐκλεγόμενοι, οὐ μόνον ἀπαλλάσσονται τῆς υποχρέωσως τοῦ νὰ φοιτήσωσιν ἐπὶ ἐν ἔτος εἰς ἐν Ἱερατικὸν Φροντιστήριον, ἀλλὰ καὶ διατηροῦσι καὶ τὰς διδασκαλικὰς τῶν θέσεις τοποθετούμενοι ὡς ἐφημεριοί.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Ι. Μητρόπολις Γρεβενῶν.

Ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως ἐνεργηθσομένην δι' ἐνσφραγίστων προσφορῶν: α') ὁ ἐν Κουλοῦρι Ζιάκα ὑδρόμυλος μετὰ νεροτριβῆς, μανδανίου καὶ 6 1/2 περίπου στρεμμ. κήπου, β') ἡ ἐν Καροῦτι ἄμπελος μετὰ τῆς ἐν αὐτῇ οἰκίας ἐκ 4 δωμιτίων τῆς ἡδ. συγχωνευθείσης τῇ ἰ. μ. ἁγίου Νικάνορος, μονῆς Σπηλαίου, τῆς ἰ. μονῆς ἁγίου Νικάνορος βάσει τῶν ὄρων τῆς ὑπ' ἀριθ. 56 διακηρῦξεως τοῦ Τοπικοῦ Συμβουλίου Ο. Δ. Ε. Π. τῆς ἰ. μητροπόλεως Γρεβενῶν καὶ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Γρεβενοῖς εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τὴν 27ῃ Μαρτίου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10 12 π. μ. ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς. Τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, τῶν τυχόν σχεδιογραμμάτων καὶ λοιπῶν ὄρων δύναται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρὰ τῷ οἰκείῳ ὑπ)ματι τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, Γρεβενὰ τῇ 10-2-32.

— Ἐπίσης ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποιήσεως ἐνεργηθσομένην δι' ἐνσφραγίστων προσφορῶν: α') Οἱ ἐν Τορνικῷ ὑδρόμυλοι μετὰ τῶν παραρημάτων αὐτῶν (μανδανίου καὶ νεροτριβῆς) καὶ ἐνός κήπου β') Ὁ ἐν Χρωμῖῳ ὑδρόμυλος μετὰ μανδανίου καὶ νεροτριβῆς καὶ γ') Ὁ ἐν Γκουστῶμ ὑδρόμυλος μετὰ μονορόφου οἰκίας καὶ 4 περίπου στρεμμ. κήπου τῆς ἡδ. συγχωνευθείσης πρὸς τὴν ἱεράν μονὴν ἁγίου Νικάνορος μ. Ταξιάρχου τῆς ἰ. μονῆς ἁγίου Νικάνορος ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὄρων τῆς ὑπ' ἀριθ. 56 διακηρῦξεως τοῦ Τοπ. Συμβουλίου Ο. Δ. Ε. Π. τῆς ἰ. μητροπόλεως καὶ συγγραφῆς ὑποχρεώσεων Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Γρεβενοῖς εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τὴν 27ῃ Μαρτίου 1932 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς. Τῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων, τῶν τυχόν σχεδιογραμμάτων καὶ λοιπῶν ὄρων δύναται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρὰ τῷ οἰκείῳ ὑπ)ματι τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, Γρεβενὰ τῇ 10-2-32.

† Ὁ Γρεβενῶν Νικόλαος.

Ἡ ἐνοριακὴ ἐπιτροπὴ τοῦ ἐνταῦθα ἐνοριακοῦ ναοῦ ἁγίου Γεωργίου Δουροῦτη, διακηρῦττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς φανεράν μειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὴν 6 Μαρτίου, ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐν τῷ γραφεῖῳ τοῦ ναοῦ τῆς ἐνορ. ἐπιτροπείας ἡ ἐπέκτασις τῆς ἐξωτερικῆς κλίμακος τοῦ ναοῦ συμφώνως τοῖς ὄροις τῆς ὑπὸ τοῦ οἰκείου μηχανικοῦ καταρτισθείσης συγγραφῆς, τῶν ὁποίων δύναται οἱ βουλόμενοι νὰ λάβωσι γνῶσιν προσηχόμενοι ἐν τῷ γραφεῖῳ τοῦ ναοῦ. Ἐν Ἀθήναις τῇ 1932. Ἡ ἐνοριακὴ ἐπιτροπὴ

Ἡ ἐνοριακὴ ἐπιτροπεία ἁγίας Τριάδος ἐν Παληοπόργου τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας διακηρῦττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς μειοδοτικὸν συναγωνισμόν ἡ ἐκτέλεσις τῆς θολοῦτου τοιχοποιίας τοῦ ἡμιτελοῦς ἐνοριακοῦ ἱεροῦ ναοῦ ἁγίας Τριάδος βάσει τῶν ὄρων τῆς ὑπ' ἀριθ. 65 διακηρῦξεως. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Παληοπόργῳ καὶ ἔξωθεν ἀνεγειρομένου ἱεροῦ ναοῦ ἡ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ἐγγὺς διδαστηρίου κατὰ τὴν 20ῃν Μαρτίου 1932 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-2 π. μ. ἐνώπιον τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς τῶν ὑποχρεώσεων καὶ λοιπῶν ὄρων τῆς διακηρῦξεως δύναται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ ἐνδιαφερόμενοι παρὰ τῇ ἱερᾷ μητροπόλει Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας καὶ τῷ γραφεῖῳ τοῦ ἱεροῦ ναοῦ.

Ἡ Ἐνοριακὴ Ἐπιτροπεία

Τύποις «Φοίνικος» ὁδὸς Σταδίου 44